

Nicaragua, un país petit i gran alhora

Tornava a Nicaragua, a San Ramón. Quatre anys més tard no tot seguia igual, hi havia hagut canvis, petits, però reals. *Chele chente* ha vuelto, un nin em recordava.

El 2004 nasqué *Esporles al Món*. Una entitat de caràcter local amb l'objectiu de realitzar accions de cooperació i de sensibilització. Aquell mateix any vaig fer el primer viatge a San Ramón per conèixer els responsables de la nostra contrapart *ACNAS*. El 2006 els pobles d'*Esporles* i de San Ramón s'agermanaren. El 2007 l'Institut Joan Tries (*Esporles*) entrà a la Xarxa de Centres Educatius Solidaris.

Aquest cop viatjàvem un grup de 15 persones, tècnics d'ajuntaments, professionals, joves estudiants... 15 visions diferents del que vàrem viure, 15 històries amplificades al poble d'*Esporles* a la nostra tornada. Un mes plegats de convivència, d'experiències noves per a tots.

Realitzàrem el seguiment dels projectes duts a terme durant aquests quatre anys. Projectes d'educació, de sanitat, de producció i de gènere; grans d'arena que s'acumulen per donar suport al desenvolupament integral. Les xifres es convertien en noms, projectes de construcció en edificis reals i palpables, els microcrèdits en porcs i màquines de cosir, les xifres de vacunació en metges treballant, etc. Davant nostre es materialitzava l'esforç de dos pobles per realitzar projectes junts.

Potser l'experiència més intensa la visquérem a la comunitat de *Tapasle*, on convírem 15 dies. Per primer cop rebien un grup de cooperants, la comunitat és una de les més aïllades del

municipi, sense aigua ni llum i amb unes condicions molt més dures que la capçalera de municipi. Ajuntaments, *ACNAS*, la comunitat i els cooperants emprenguérem la construcció d'un menjador infantil; era el primer projecte de cooperació, l'inici d'un procés. Arena i pedres es transportaven del riu, el primer dia amb les mans, el segon amb cavalls, el tercer amb un carretó, que es foradava i estava dos dies aturat. Dones, homes, nins, tots junts transportàvem el materials, l'aigua... Dia a dia, la comunitat feia més pinya, la gent participava quan veia que es materialitzava el projecte que durant anys tant havien demanat. Els llaços dels cooperants amb les famílies s'estrenyien. *Frijoles*, arròs, *gallopinto*, ens oferien el millor. Fou intens i dur, però agradable; l'esforç i les ganes de la comunitat varen fer possible que el menjador fos una realitat en temps rècord. S'havia creat un menjador que simbolitzava molt més, un espai de trobada.

Les llàgrimes foren inevitables el dia que la comunitat, de gala, ens acomiadà. El menjador era una realitat.

Un cop a Mallorca, quedava encara una altra part important, contar tot el que havíem viscut al poble a les persones que fan possible el dia a dia d'*Esporles al Món*, a aquells qui, en veure les imatges, visquen el mateix procés que jo havia viscut sobre el terreny, les xifres es convertien en noms...

Vicenç Vidal Matas
Membre d'*Esporles al Món*